

Je pozdní večer a na jednom ze tří železném dvojitém kavalci (nad sebou), tzv. bidle, leží vězeň. Necítí chlad, prostupující molitanovými matracemi potaženými šedivou umělou koženkou i přesto, že je oblečen v teplákách a přikrytý dvěma dekami, kdysi vojenskými. Necítí nic, protože jeho zamýšlený zrak upřený k zamřížovanému stahovacímu oknu, z venku zakrytým ještě plexisklem, dává tušit, že jeho myšlenky bloudí daleko. Snad ještě dál – až k problikávajícím stříbrným hvězdám na obloze.

Kavalec, stůl, tři kovové stoličky, šest skříňek postavených po dvou na sobě, vše v barvě hnědé, mu dělají společnost v místnosti velké asi tak 3x5m. Ještě polička, na ní kalendář a pár hrnků. Na zdech za dveřmi věšáky a na nich visí oblečení jeho spolubydlících vězňů, kteří jsou v současné době na kulturní místnosti a sledují vánoční televizní programy. Je Štědrý večer.

Necítí samotu. Před jeho zrakem se odvíjí film, film jeho vlastního života, poskládaný ze Štědrých dnů. Vzpomíná na dětské Vánoce doma, hledání dárků, i na Vánoce s bývalou manželkou, taky počítá Vánoce, které strávil ve vězení. Když připočetl i tyto Vánoce, došel k číslu dvacet. Zastaví se v myšlenkách u těch druhých, které trávil ve staré věznici Kuřim. Je to přesně třicet roků zpátky.

Tehdy, na rozdíl ode dneška, kdy je venku celkem laskavé počasí, jasno bez mráčků, teplota mírně nad nulou a žádný sníh, tenkrát byly mrazy, sněhová vánice, jak se říká: „čerti se ženili“. Tehdy jej napadlo, snad inspirován různými bájemi a pohádkami, aby upsal Dáblu duši za jakýkoliv prospěch.

Ani neví, co jej to tenkrát napadlo, snad jeho sobectví? Vzal tužku a papír a napsal: „Dáble, dám ti svoji duši, když mi budeš plnit přání“. A na dotvrzení svého vážného úmyslu se řízl do palce a tento pak od krve otiskl pod napsaná slova. Takto sepsanou „smlouvu“ vyhodil z okna, kde ji okamžitě vzal víchra a odnesl. Očekávání výhod, bohatství a dalšího to však nepřineslo. Myslel si dál, že tedy čerti neexistují, že jeho jednání o sepsání smlouvy bylo vlastně ovlivněno různými pohádkami. Proč tak vlastně z ničeho nic impulzivně jednal, nechápal. Na základě toho pak nabyl přesvědčení, že žádný Dábel neexistuje a tím pádem ani Bůh.

A od toho se pak odvíjel celý jeho další život a tak se taky choval. Své JÁ upřednostňoval před vším ostatním. Sobectví, kterému však říkal: „Všichni mi ubližují“, měl za své krédo.

Dnes, když tak leží a přemýšlí o tom, jak poznal Pána Ježíše a přijal jej do svého srdce, pochopil. Přijetí Pána nebylo impulzivní, byla to dlouhá cesta poznávání, ztrát a nálezů. Pochopil, proč mu tenkrát Dábel na jeho smlouvu neodpověděl. Nebylo proč odpovídat. Ne že by neexistoval ten padlý anděl, existuje, ale na co by se obtěžoval někomu něco dávat, když on sám ten člověk padá. To jenom Pánu Ježíši slíboval a pokoušel, neboť Vykupitel je dokonalý a bez hříchu. Na co dávat něco člověku, který už je ze své podstaty hříšný a hlavně takovému, který svým chováním po celý život vlastně pospíchá k bráně pekelné. Nepotřebuje žádnou smlouvu, stačí, když tento člověk bude žít tak jako doposud a klidně tomu člověku bránu pekelnou otevře a pozve jej dál.

A s tímto pochopením a poznáním, že se mu podařilo otočit se k bráně pekelné zády, vězeň v klidu usíná, jen noc, ve které se připomíná narození Pána, pokračuje.

Trvalo to 30 roků, než jsem pochopil.